

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. november 7.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

AKKOR FELSERKENE AZ ÚR, MINTEGY ÁLOMBÓL

Köszöntés igéje: Zsoltár 40,10-11

Ímé, az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Ímé, jutalma vele jó, és megfizetése Ő előtt. Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatókat szelíden vezeti.

Énekek: 150,1; 121; 651,1; 275

Lekció: Zsoltár 78,1-8

Alapige: Zsoltár 78,65-72

Akkor felserkent az Úr, mintegy álomból; mint hős, aki bortól vigadoz; És visszaverte ellenségeit; s örök gyalázatot vetett rájuk. Azután megútálá a József sátorát, és nem választá Efraim törzsét; hanem a Júda törzsét választá; a Sion hegyét, amelyet szeret. És megépíté szent helyét, mint egy magas várat; mint a földet, amelyet örök időre fundált. És kiválasztá Dávidot, az ő szolgáját, és elhozá őt a juhok aklaiból. A szoptatók juhok mellől hozá el őt, hogy legeltesse Jákóbot, az ő népét, és Izráelt, az ő örökségét. És legelteté őket szívének tökéletessége szerint, és vezeté őket bölcs kezeivel.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, az Úr napján a gyülekezeti istentiszteleten mindig olyan magasztos nekünk átélni, amiről a zsoltárban is énekelhettünk. Nemcsak ott a mennyei dicsőségben imádkozhatunk téged hitben elhunyt szeretteink is az angyalseregekkel, hanem mi e földi életben, e bűneset utáni világban, de mégis mint a te néped tagjai egy nagy lelki családként ugyanezt tehetjük.

Hódolunk előtted, hogy ez akkor is igaz lehet, hogyha némelykor mi is olyanok vagyunk, mint az apák nemzedéke a hallott igében. Tudod, hogy mennyire saj-

AKKOR FELSERKENE AZ ÚR, MINTEGY ÁLOMBÓL

náljuk, szégyelljük, amikor nem bízunk benned, mi is makacs nemzedék voltunk esetleg.

Köszönjük, hogy a bűnbocsánatod, szabadításod a Szentírásban az ószövetségi időben is már kijelentetett. És áldunk téged, hogy minden igehirdetésben az Úr Jézusról szóló evangéliumban újra meg újra ezt meg is erősítetted.

Köszönjük, hogy ma is Jézusra tekinthetünk, és minden szégyenletes hamiságunkat is láthatjuk ott a kereszten. És ezzel ma sem visszaélni akarunk, a te kegyelmeddel, nem visszaélni, hanem élni a te kegyelmedből. Ezért kérünk arra, hogy emelj fel bennünket önmagadhoz, ha lelkileg mélységben lennénk bármi miatt is.

Köszönjük, hogy ma is az Úr Jézusról szóló evangélium örömhíre hangozhat. Csakugyan rá szeretnénk tekinteni. Nemcsak olyanra, aki megváltott a bűntől, hanem olyanra is, mint aki megváltott az új életre, a szent életre, a téged követő, hűséges életre. De ez csak akkor működhet, Atyánk, ha látjuk, hogy kicsoda vagy te hűséges Istenként.

Hadd kérjünk azokért, akik nem tudtak vagy már nem mertek talán eljönni személyesen közénk, kérünk téged, hogy őket is kegyelmed, áldásod kísérje. És áldunk azokért a testvéreinkért is, akik most velünk együtt az interneten keresztül ugyanúgy téged imádnak, előtted hódolnak. És szeretnénk velük együtt rád figyelni most, Jézusért, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Nem tudom, mennyire hallgattátok, olvastátok a heti hírekben, hogy Amerikában kormányzóválasztás volt néhány államban. Virginiában a kormányzóválasztás sikere azon is múlt, hogy hogyan gondolkodnak a vezetők a szülők jogairól a gyermekneveléssel kapcsolatban. Ez nálunk is hír, Európai Unió, magyar törvények szempontjából. Nálunk a legmagasabb törvényi szinten is az állami vezetőink úgy látták jónak, hogy gyermekvédelmi törvényt kell hozni, a szülők jogaival kapcsolatban nyilatkozni kell. Az USA-ban, úgy tűnik, hogy a kormányzóválasztással kapcsolatban még a siker vagy sikertelenség is ez alapján múlhatott. Egy biztos, ezek a tények is mutatják, hogy Isten – ahogy látjuk is a Szentírásban – állami szinten, világi szinten is a vezetőknek fontossá teszi, hogy mik a gyermeknevelés dolgai, a szülőknek milyen jogai legyenek. És ha egy állam, állami vezetés alapértéknek tartja ezeket az értékeket, akkor kinyilváníthatja.

Isten népe számára aztán pláne igaz ez, látjuk a Bibliában. A híreket hallva, olvasva, és éppen a zsoltárt is, ahogy olvastuk a napi csendességben, az jutott eszembe, hogy az Úr igéjében azonban nemcsak a jogok fontosak, annak megfogalmazása, hanem a kötelességek is. Milyen kötelessége van a szülőknek. Nagyszülőknek, dédszülőknek, ükszülőknek más formában, de azért a régebbi múltra visszatekintve, amikor a gyermekek, az unokák, dédunokák, ükunokák együtt élhettek még a nagyikkal, egészen más formában vehettek ők is részt a gyermekek nevelése kérdésében.

Jog és kötelesség. De most a kötelességen van a hangsúly, hogyha a 78. Zsoltár van előttünk. A felolvasás miatt, ha valaki nem is olvasta közületek esetleg napi csendességében, hallhattátok, több kifejezéssel is utal arra, hogy nem kis fele-

lőssége van a fiak nemzedéke számára az atyák – Károliban –, az apák nemzedékének. A zsoltárban hallottuk, hogy nem csupán az Úr nagy tettei, üdvtettei és az azokra való emlékeztetés, emlékezés – hogy el ne feledjék a fiak –, hanem az ezekhez kapcsolódó isteni törvények, mózesi törvények is milyen fontosak: el ne feledkezzenek, tanulják meg.

Csakhogy az egész zsoltárból az is sugárzik, hogy sajnós az apák nemzedékei, gyakorlatilag kivétel nélkül mindegyik szinte, úgy volt, úgy lehetett, hogy szóban mondták ők, csak nem éltek. Ott volt a negatív példa. És most kérem, hogy mindannyian gondoljatok arra, mikor gyermekek voltatok, voltunk. Ti hogy éreztétek magatokat, amikor apa vagy anya mondott valamit, hogy hogy kellene csinálni, fiam, lányom, mert ezt így kell, de az ő életével ezt épp tagadta. – De akkor, apa, te miért nem csinálod? Én csak azért nem mondtam ki ezeket szóban esetleg, vagy anyának is, mert annyira tiszteltem őket, hogy csak gondolatban gondoltam ilyeneket, kamasz koromban is. Szóban azért nem mertem kimondani. Nem tudom, hogy a mai gyermekek kimondják-e szóban, hogy: de hát akkor te miért nem.

A zsoltárban végig ezt olvashattuk. Javaslom egyébként, ha valaki nem olvasta volna, hogy majd nézzétek meg, hogy mennyire szomorú képet fest ez a zsoltár arról, hogy milyen volt az apák nemzedéke. De mégis az egész hangsúly nem ezen van, hanem azt emeli ki, hogy még ebben az állapotban is lássuk meg, hogy milyen volt az Úr hűsége az ő csodatetteiben, és az ő törvényének a kijelentésében, amire emlékeztessétek a fiaitokat. Népe történelmében az engedetlen viselkedésük idején is, még akkor is, amikor esetleg lehet, hogy ítélnie kellett az apák nemzedékét, és őmiattuk még a fiak nemzedéke is szenvedett az Úr ítéletében, és mégis megmutatta az ő szabadítását akkor is az Úr. Csodás tettei, üdvtettei, üdvözítő kijelentése, szava a törvényben is, mindezt az Úr kijelentette az egyiptomi szabadulás idejétől egészen a bírák kora lezárásáig. Még a Saul királysága időszaka is benne van az üdvtörténeti távlatban, és a végén kicsúcsosodik a zsoltár üzenete Dávid korával – erről hallottuk az igei felolvasást.

Itt vezeti föl, ezzel a kifejezéssel a szentíró, az Úr Lelkétől vezetve Aszáf zsoltáriró: „akkor felserkene az Úr, mintegy álomból”. Amikor felserkent az Úr, mintegy álomból, valami történt. Azt vizsgáljuk meg, hogy miért ez a kifejezés az Úrra vonatkozóan: „akkor felserkene az Úr, mintegy álomból”. Milyen az, amikor esetleg úgy tűnik, mintha aludna az Úr, és mi történik, amikor felserkent, és ez hogyan mutatkozik meg Dávid személyében itt a zsoltár fényében, az egész zsoltárt figyelve persze. És természetesen mindez Jézusra hogyan mutat, és akkor, hogy lesz valósággá számunkra is, már Dávid személyén keresztül is az üzenet, de még inkább az Úr Jézus személyében.

Hadd mondjam nektek, hogy majd lehet, hogy említve lesz néhány gondolatban, mondatban Izrael népének, az ószövetségi népnek az üdvtörténeti eseményei sora, amiket gyerekkorotoktól fogva ti is valószínű ismertek, vagy egy kicsit későbből esetleg, ha később kerülnétek közel a gyülekezethez, az Úrhoz. De ismerős igei történetek, csak azt látjuk, hogy a zsoltárban ezek mégis nagyon máivá válnak, üdítővé válnak. És hadd emeljem ki azt is, lehet, hogy szomorú igazság hangzik, de nem azért, hogy akkor még jobban elkeserítsen az Úr, hogy na, kész, vége. Hanem hogy lássuk meg Dávid személyén keresztül Jézusban még inkább,

AKKOR FELSERKENE AZ ÚR, MINTEGY ÁLOMBÓL

hogy még a szomorú igazságok ellenére is, hát, ha az Úr hűsége ott van, akkor milyen az ő népe az ő számára.

De tény az, és innen indulunk a magyarázat kifejtésében, hogy ez a végső üdv-történeti időszak bemutatása az Úr részéről így kezdődik: „akkor felserkene az Úr, mintegy álomból”. Mintha aludna az Úr? – teszem föl a kérdést. A magyarázatos Károli Bibliában egy nagyon bátorító magyarázatot, értelmezést olvastam erre a kifejezésre, hogy mint egy álomból az Úr felserkent, ezt szeretném egyszerűen szó szerint felolvasni nektek: „Költői hiperbola, mely kiemeli az ellentétet Istennek a népért Dávid idején véghez vitt cselekedetei és Izraelnek az ezt megelőző zűrzavaros időszaka közt.” A zsoltár költői mű, az Úr Lelkétől ihletett nagyon szép költői mű, de természetesen kijelentés.

Ez a költői hiperbola kifejezés arra utal, hogy valami olyasmi jellemző van Istenre vonatkozóan, ami nem igaz önmagában, és a fordításban vissza is adja a magyar is: „mintegy”. Tehát nem álomban van az Úr, de mégis, ami most történik olyan, mintha álomban lett volna, vagy álomban lenne, mert két fajta időszakot akar bemutatni. Mintha aludna az Úr – csak az egész zsoltár arról beszél, hogy dehogy alszik, hát az ő hűségét mutatta be végig minden fajta élethelyzetben.

A 7. versben ez annyira hangsúlyos, ahogy hallottuk is, hogy a fiaknak az üdv-történeti és a törvényi kijelentéseket megismertetve, izgalmasan, természetesen, azért tegyétek: „hogyan Istenbe vessék reménységüket és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az ő parancsolatait megtartsák”. A fiak hadd hallják meg az apáiktól, hogy az Úr milyen csodákat hajtott végre, mit is mondott a törvényben a fiaknak szólóan is.

Igen ám, de arról is beszélni kellett a zsoltár visszaemlékezésében, hogy, most személyesen hadd mondjam így: – Fiam, sajnós én is, apád nemzedéke tagjaként, sajnós én is milyen voltam: hűtlen, hitetlen – (22. vers). Nem emlékeztek meg az apák nemzedéke tagjai valamiről, amit az Úr cselekedett (42. vers). Az egyik legfájóbb nekem ez volt: nem volt őszinte a bűnbánatuk. Emlékeztek, a bírák korában pontosan ez volt a szomorú sablonszerű történés, hogy a nép vétkezett, az Úr ellenséget küldött, aztán szabadítót, egy darabig béke volt, aztán megint vétkeztek. Még egy nemzedéken belül sem valósult meg igazán tehát (ez a 34. vers és a következő versek).

Az Úr népe tehát. És ha már voltál így – sajnós én voltam –, hogy bántam valamit, csak nem volt őszinte bűnbánat, mert a viselkedésem a következő pillanatban már éppen azt mutatta, hogy hiába bántam valamilyen nagyon gonosz dolgot az életemben, aztán mégiscsak csináltam. De az Úr annak ellenére is mégis bűnbocsátó, irgalmas (38. vers). És ami most nagyon fontos az üzenet miatt is: gondoskodó, mint valaki, aki pásztorként a juhait vezeti (52. verstől kezdődően). Az Egyiptomból való kiszabadítás nagy üdvötte, és az azutáni események is, úgy, mint Istenéi, aki a juhait vezeti. Az ő nyája tehát, az ő juhait és vezeti őket, mint a pásztor, a jó pásztor.

Ezeknek a bemutatása pedig úgy, hogy zűrzavaros időszak Izrael népe életében. Mert az elmondott jellemzők miatt mintha aludna az Úr. Miért? Mert kiderül, hogy zűrzavaros időszakok voltak, mert a nép sose volt igazán a helyén, az apák

nemzedéke, és a fiak mindig mondhatnák, hogy de akkor miért nem csinálod te is, ha ezt tanítod.

És még jött egy sokkal súlyosabb időszak, amikor oda van Izrael dicsősége. Ikábód – Éli főpapnak a menyé gyermeket szül, és a gyermeket így nevezi el: oda van Izrael dicsősége. Mert a szent ládát elrabolták a filiszteusok. A bírák kora utolsó évei, évtizedei. Amikor alszik az Úr? Amikor nem tapasztalható, nem érezhető az ő tettei valósága. Mintha teljesen inaktív lenne. Most gondoljátok el, hogy a szent ládát elrabolták a filiszteusok. Az más kérdés, hogy a filiszteusok tapasztalták, hogy azért a szent ládával nem lehet azt tenni, amit akarnak. Mert, emlékeztek, Dágon templomában a bálványszobor kétszer is ledőlt, másodszor össze is tört. Meg a filiszteusok betegek lettek és minden bajuk lett, a végén visszaküldték a szent ládát.

Igen ám, de mi volt Izrael népe életében, az apák nemzedéke mit csinált? Örültek annak, hogy visszajött a szent láda, de nem a helyére tették. Nem a helyén volt a láda. Húsz éven át nem volt a láda a helyén. Csak ezt olvassuk, hogy Izrael népe siránkozott a láda után, vagy az Úr után. Tehát még siránkoztak is Isten után, hogy hát miért van rajtunk ez, meg segíts, Urunk. De közben a láda nem volt a helyén. Amikor Sámuelen keresztül az Úr nagy szabadítást hajt végre, mert van ott egy őszinte bűnbánat, aztán mégis azt olvassuk, hogy miért akarják Sault megválasztani. Emlékeztek, mit mondott az Úr, miért akarják a királyválasztást ők akkor és ott? És az Úr adta nekik kegyelmesen Sault, az kegyelem. De miért akarták a királyt, emlékeztek? Mert engem utáltak meg! – jelenti ki az Úr. Siránkoznak az Úr utána, ő valamit még csinál is, és a nép, az apák nemzedéke engem utáltak meg, azért akarják a királyt.

Az „akkor felserkene az Úr, mintegy álomból” arra utal tehát, hogy az Úr népe korábban sem volt nagyon a helyén, de az Úr hűséges volt akkor is. De Dávidot megelőző időszakban aztán nagyon.

Alszik az Úr? Olyan érzések is lehettek a népben, amit aztán Ézsaiás könyvében két helyen is – a 49. rész 14. meg a 40. rész 27. versében – olvashatunk. Ézsaiás megprófétálta több száz évvel korábban a babiloni fogság népének a fájdalmát, hogy a fogságba került nép hogy érez. Jelzem nektek, a babiloni fogság ítélet, emlékeztek, már ott vannak az ítéletben, akik fogolyként vannak ott. De lelkileg hogy éreznek? „És szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr!” „És szól Sion:...” – mondja az Úr a próféción keresztül – „...Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr!” 40. részben: „Miért mondod Jákób és szólsz ekként Izrael: Elrejtetett az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?!”

Te már érezted ezt? Mondtad esetleg imádságban: elhagyott az Úr, elfeledkezett rólam, nem törődik velem, vagy miért? Amikor úgy tűnik, mintha aludna az Úr. De ez csak úgy tűnik. Mert az egész zsoltár és különösen így a végével kicsúcsosodva az üzenetben az látszik, hogy dehogy. Az alvás példája mintegy álom kifejezéssel csak azt akarja erősíteni, hogy nézzük meg, hogy na, ki is az az Úr, amikor egyszer csak felszerken, úgymond és elkezd cselekedni. Lássuk meg, hogy kicsoda ő, amikor bemutatja a népének, a nagyon nagy mélység idején is, hogy de én ki vagyok most is számotokra.

AKKOR FELSERKENE AZ ÚR, MINTEGY ÁLOMBÓL

Énekeltük is mi is a 121. Zsoltárt az istentiszteleti énekben. Énekeltétek: de-hogy alszik az Úr, nem szunnyad, nem is szunnyad el.

Emlékeztek olyan történetre a bibliában, ahol olvasunk alvó istenről, bálványistenről? Akit lehet, hogy úgy lehet fölébreszteni, hogy hangosabban kell hozzá kiáltani? Amikor Illés próféta a Kármel hegyén van, és az a kérdés, hogy melyik Isten ad tüzet az oltárra, a Baál isten vagy Illés Istene. És a Baál prófétáknak mondja Illés, hogy: – Kiabáljatok hangosabban hozzá, mert lehet, hogy elment, elvult, vagy lehet, hogy alszik, és akkor fölébred majd, ha hangosan kiáltotok hozzá! És valóban, tényleg így van, hogy ezek az istenségek néha elmentek pihenni egy picit, szunnyadtak. Az emberek által elképzelt isten, bálványisten ez ilyen, hogy olyan, mint amilyenek mi is vagyunk, csak hát ő isten. Az Úr viszont nem alszik. Még ha úgy is érzi talán a népe, hogy: – Uram, most akkor elaludtál? Úgy viselkedsz, mint a bálványok, a szomszédaink bálványistenei?

Nem olvasok föl zsoltárokat, zsoltáridézetet, de több zsoltárban is van ez a 'serkenj fel' kiáltás a zsoltáros részéről, ami viszont utána jön, az azt mutatja, hogy éppen azért, mert Uram, te nem alszol, csak én bátorítalak, hogy gyerünk és csináld. A kifejezés azért kell tehát, mert az Úr népe nagyon nagy mélységben és nagyon nagy bajban van.

Most egy egészen új kezdetet indít el az Úr. Olyan valamit csinál, amit eddig még sosem – ez van a gondolatokban itt a zsoltár végén. Új kezdet, de ez egy ősi ígéret szerinti kezdet. Tehát abban az értelemben új csak, hogy az Úr most hajtja végre, de ezt már évszázadokkal korábban megígérte. Hallottuk itt azt, hogy Júda törzse a választott törzs. Mikor ígérte meg korábban már az Úr azt, hogy majd Júda törzséből lesz az uralkodás? Emlékeztek, minimum Jákóbig visszamehetünk. Jákób már készül meghalni, hazamenni az Úrhoz, és akkor az áldásában elhangzik, hogy nem távozik el Júdától a fejedelmi bot, a vezéri pálca. Júda törzse a messiási törzs, a választott törzs, ő fog majd uralkodni. És az Úr most hajtja végre.

Mi jellemző a népére, amikor még ez nem valósult meg? Mélyponton van Izrael. Sámuel idejében vagyunk, tehát ott van már Sámuel, de akkor is az Úr népe még mindig nagyon nagy bajban, mélyponton. És ha az Úr alszik, akkor a mélypont végpont? – ahogy szeretem mondani. És kiderül, hogy nem. Úgy tűnik, mintha az lenne, mert hát nincs változás évtizedeken át, nincs változás, és a nép ezt érzi is. És a mélypont nem végpont, mert egyszer csak az Úr megmutatja, hogy igen ám, de itt vagyok, és elkezd cselekedni.

Olyan beszédes itt a költői nyelven elmondott kijelentésben, hogy a történelmi sorrend megfordítva hangzik. Mert emlékeztek, hogy mikor derült ki az, hogy Sion hegyét szereti az Úr? Jeruzsálemben tehát, Sion hegyén van a központ, ott lesz majd a templom is? Ez már Dávid személye után derült ki, mert Dávid foglalja el Jeruzsálemet, Dávid viszi a szent ládát Jeruzsálembe, a fővárosba, Jeruzsálem lesz a Sion vára, Sion, mint város is. Valamint Dávid személyén keresztül derül az ki, hogy Júdát választotta az Úr. De itt a zsoltárban fordítva mondja. És még tovább megyek, mert a zsoltár azzal indít, hogy amikor az Úr felszerken és elkezd cselekedni, mint egy hős, akkor az ellenséget először is lerendezi, azután pedig a költői nyelvezet miatt nagyon keményen hangzik, de arról van szó, hogy nem József leszár-

mazottja, Efraim törzse, hanem Júda törzse az, akit az Úr választott, és Sion hegyét és Dávidot, és hogy Dávid hogyan uralkodik. De közben Dávid, Sion hegye, Júda törzse, az ellenségeket – emlékeztek – Dávid hogyan győzte le, ez mind fontos.

A zsoltárban ezzel is Dávid személyét akarja az Úr kiemelni. Nézzétek meg, kicsoda vagyok én számotokra most különösképpen is, az egész zsoltár fényében is az én hűségem, de a nagyon nagy mélységben is lássátok meg, hogy én ki vagyok, amikor mintegy álomból felszerkenek és elkezdek hősként cselekedni. „Mint hős, aki bortól vigadoz” – ez tényleg erre utal egyszerűen, nem szeretném most mélyebben magyarázni, hogy már győzött. Mert a hős mikor ihat bort úgy igazán? Amikor együtt ünnepeljük a győzelmet. Nem lerészegedni, hanem még a bor ivása is azt jelzi, hogy győztünk. Hős az Úr, aki győzött – múlt időben.

És milyen királyt választott? Pásztor-királyt. Elhívta a juhocskák mellől Isten Dávidot, hogy a juhocskákat legeltesse. Az egyiknél a juhocskák valóságos barikák, a másikon pedig a juhocskák lelki értelemben báránycsapatok. Te is ezek közé tartozol, remélem. Ha még nem vagy az Úr népe tagja, ha még nem vagy az Úr Jézusnak, a jó pásztornak – majd mindjárt róla lesz szó – a báránycsapat, akkor rossz helyen vagy. De ez a történet, ez az ószövetségi történet, csak most zsoltárban elmondva, és az Úr törvénye alapján azt hirdeti, hogy ma is bárki bármikor Jézus nyája tagja lehet. Mert az Úr Jézus – ahogy hallottuk a köszöntésben is, meg az igehirdetés előtt a bűnbocsátó igeversben – úgy szereti az ő népét, mint pásztor az ő nyáját. És a jó pásztor mit csinált? Még az életét is odaadta a juhokért.

Nem Efraim törzse, nem az északi országrész, hanem Júda törzse. Most arra nézve mondtam az északi országrészt, amikor kettészakadt az ország. Ez is milyen fájó. Gondoljátok el: az Úr népe kettészakad. Most képzeljétek el a pasaréti gyülekezetet, hogy kettészakad. Egyik rész ide húz, a másik rész amoda húz. És erről hallanának a pogányok, a mai nem isten népe tagjai. Jönnének a gyülekezetbe? Jövünk hozzátok, mert halljuk, hogy szeretitek egymást. De kettészakadt Izrael és Júda. De akkor is, ebben a korszakban is ott van az Úr népe vezetője, Dávid és a dávidi utód.

Mert a folytatásban – emlékeztek – Dávidot magát is elutasították, hát ezért szakadt ketté az ország. De mit látunk? Hogy a prófétáknál, és a Zsoltárok könyvében is mégiscsak ott van, hogy az Úr Dávidot készíti, az ígéretek Dávidját, valamint a Dávid fiát, a Dávid utódát. De megtörténik, hogy csak ennyit ír az Úr, hogy majd én az én szolgámat, Dávidot, amikor majd ő uralkodik, akkor mi lesz, és így utal Jézusra.

Dávid és Jézus személye az újszövetségi nép tagjaiként élve nekünk a zsoltárban világosan felragyog. Dávid személyében is nagyon felragyog, hát még akkor Jézus személyében.

Isten milyen, ha Dávid személyét látjuk? Én most csak kiemelem a két kifejezést. Kétszer is hallottuk, hogy választotta – Júdát választotta, valamint Sion hegyét, várát választotta. A Sion hegyénél elmondja: „amelyet szeret”. Isten kiválasztó kegyelme és Isten szeretete tehát. De közben a nép olyan állapotban, hogy úgy érzi: – Elhagyott az Úr engem, elfeledkezett rólam, már évtizedek óta az Úr seholy sincs – és nagyon nagy bajban vannak. Isten kiválasztó kegyelme, szeretete, amely különösen látszik a választott király életében. Pásztor-király.

Az írásmagyarázók nem tudják eldönteni, és tényleg nem eldönthető igazán, hogy Aszáf ezt a zsoltárt konkrétan mikor írhatta le. Az is lehet, hogy még Dávid idején. Az is lehet, hogy majd csak a kettészakadt ország idején. Az is lehet, hogy a babiloni fogság előtt vagy után. Most én elmondtam néhány jellemzőt nektek az ószövetségi nép üdvtörténetéből. Egy biztos, hogy amikor a Zsoltárok könyve, mint gyűjtemény elkészült, akkor már készen van. És az is biztos, hogy amikor elkészült az Úr Lelkétől ihletetten, akkor Izrael népe ismerhette, tudhatta.

Én a gyűjtemény jellege miatt hadd emeljem ki nektek, hogy nem véletlen, hogy a 77. Zsoltár üzenetét követi a 78. Zsoltárban leírt kijelentés. Mert figyeljétek, hogy mivel fejeződik be a 77. Zsoltár: „Utad a tengeren volt és ösvényed a nagy vizeken; és nyomaid nem látszottak meg. Vezetted, mint nyáját, a te népedet, Mózesnek és Áronnak kezével.” A vörös-tengeri átkelés, egyiptomi szabadítás ünnepi költői kifejezése: „utad a tengeren volt és ösvényed a nagy vizeken”. Itt nyájról olvasva a pásztor kicsoda? Mózes és Áron. És a 78.-ban, az egész zsoltárban az egyiptomi szabadítás megint, de nagyobb távlatokban, és különösen is a Dávid korszakát megelőző rendkívül mély lelki és fizikai időszak az Úr népe számára, de megint egy pásztor: most Dávid. Ami Mózes és Áron pásztorkodása idején elindult, az most kiteljesedik Dávid személyében. És ez Isten terve, Isten kiválasztó szeretetének a terve. De hadd mondjam így, örök terve is ez természetesen, de most az üdvtörténeti földi megvalósításában Dávid személyében.

Nézzük meg, hogy Dávid szíve tökéletes volt? „És legelteté őket szívének tökéletessége szerint, és vezeté őket bölcs kezeivel.” Hát Dávidot olyannak ismeritek, aki tökéletes volt? Dehogyan! De mégis. A biblia egyszer azt mondja Dávidról, hogy tökéletes, egyszer meg azt mutatja be, hogy nem az. Isten maga mondja rá, hogy tökéletes szívvel követett engem. Igen, mert amikor vétkezett Dávid, akkor helyreállt. És emlékeztek, hogy Dávid, mint király mennyi jó dolgot tett, de nagyon sok hibát követett el családapaként. Dávid a családjában egyáltalán nem volt példa. Ne felejtsük el.

És nem tudom, hogy van-e közöttetek olyan családapá, aki úgy érzi, hogy hát én se voltam nagy példa. Még ajándék, hogyha azt lehet hozzátenni, azért nem, mert akkor még nem ismertem az Urat. De ha egy hívő családapá kell, hogy ezt elmondja, hogy: – Én hívő családapaként sem voltam a helyemen, Uram, és ezt annyira sajnálom – és lehet, hogy még látod is a család életében, hogy ennek megvannak a következményei. Akkor ez a zsoltár bemutatja, hogy igen, milyen az Úr népe, amikor olyan, mintha aludna az Úr. De nem az Úr alszik, hanem ez a zsoltár azt mutatja: lássuk meg, hogy de ki az az Úr, aki egy ilyen családapá iránt is hűséget mutat most is. És amikor elkezd az Úr felserkenni és cselekedni, akkor ő bármit megtehet ma is, számára nincs lehetetlen.

Mert Dávid nem volt tökéletes, és Isten mégis azt mondja, hogy tökéletes, mert Dávid őszintén bűnbánatot tartott. Amiben bűnbánatot kellett tartania, Dávid helyreállt, és bölcs kezeivel vezette az ő népét. Isten vezette Dávidon keresztül, ahogy Mózesen és Áronon keresztül is vezette az ő népét.

De teljesen természetes, hogy Dávid személyében Jézus ragyog fel. És tényleg annyira bátorító, hogy a prófétáknál nagyon sok próféciában és a Zsoltárok könyvében – lásd itt is – ott van a messiási ígéreteknek a megvalósulása. Jézus

maga mondta, hogy a Zsoltárok is őróla beszélnek. Vannak olyan zsoltárok, amelyek egy az egyben messiási ígéretet fogalmazznak meg, és Jézus életében szó szerint beteljesedett. És mint ez a zsoltár is mutatja itt a végén, hogy Dávid személyében hogyan mutat előre Dávid fiára, Jézusra.

Csak megjegyzem, mert nem szükséges most ezt kifejteni, hogy a Máté evangéliuma 13. részében Jézus példázatai kijelentései vannak – a magvető és a többi – és ott hangzik el ennek a zsoltárnak az elejéről a 2. versből vett kijelentés, hogy Jézus, amit csinál, amikor példázatokat mond, és ahogy megéli ezt, beteljesedik az, amit a próféta mondott, és a 78. Zsoltárt idézi – majd nézzétek meg. De Jézus személye a maga egészében. Jézusban tökéletesen beteljesedett az, ami már Dávid életében is Isten, az Úr hűsége és tettei, szeretete miatt népe iránt megmutatkozott.

És most mondjuk ki újra: mikor volt az Úr Jézus számára a megváltás, az isteni szabadítás legteljesebb valósága? Amikor őt tényleg elhagyta az Isten. Jézus mondhatta ezt, hogy 'elhagyott az Úr engem, rólam elfeledkezett az Úr', mert a kereszten így függ, emlékeztek. Az nagyon durva állapot Jézus életében. Mert nekünk ezt olyan könnyű kimondani, nekem is most is, meg hallottuk már az ígét: „a jó pásztor életét adja a juhokért”.

Dávid, amikor vétkezett a népszámlálással, megint Dávid, most nem család-apaként, hanem egy egész ország királyaként nagyon súlyosan vétkezik, és ennek megvan a nagyon súlyos következménye: jön az angyal és nagyon sokan elvesznek. Testileg halnak meg, nem a lelkük, de ez szörnyű állapot Izrael számára, mert vétkezett a király. És emlékeztek, ott Dávid, mikor egyszercsak leborul, mert Jeruzsálemet készül az angyal pusztítani, és ott már Dávid térdeire rogy és az mondja az Úrnak, hogy: – Uram, engem ítélj, ne a népet! És ott is Dávid úgy beszél, mint pásztor: – Hát ez egy nyáj! Ne a juhokat bántsad, Uram! Engem, a pásztor! De nem. Mi történik? Isten megálljt parancsol az ítélő angyalnak, mert Dávid a helyére került. Az Úr Jézus meg, ő nemcsak följánlja, hogy 'Atyám, engem!', hanem ő tényleg elvégzi. A megváltás elvégeztetett.

A 78. Zsoltár ilyen értelemben tehát Jézusra mutatva nagyon bátorító és vigasztaló, hogy még a Sátán is elvégezheti bennünk azt, hogy: – Igen, az Isten így viselkedik, meg is érdemled, nem is vagy hívó, soha nem is voltál, pusztulj el! – ez a Sátán gondolata. Az Úr meg mit mond? Mit mondott az Úr, amikor ezt mondta az ő népe: „Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr!”? „Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem.” Itt az anyai szeretet.

A 40. részben pedig: „Miért mondod Jákób és szólsz ekként Izrael: Elrejtett az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?!” Folytatódik: „Hát nem tudod-e és nem hallottad-e, hogy...” – és elkezd mondani, hogy Isten milyen. Én most nem mondom el a folytatást, majd nézzétek meg otthon, hogy mi van a 40. rész 27. versétől kezdődően akkor, amikor ezt mondja az Úr, hogy: „Hát nem tudod-e és nem hallottad-e, hogy...”

Hanem ami az az utáni versekben jön, azt mondom az üzenet miatt, mert az atyák és a fiak nemzedékével indultunk el. Kiknek is mondja az Írás, kikről is mondja, hogy megfáradnak és ellankadnak? Az apákról meg a nagyapákról? Ugye nem. Kikről mondja? Hát: „Elfáradnak az ifjak...” Halljátok? Az ifjak, a fiak nem-

AKKOR FELSERKENE AZ ÚR, MINTEGY ÁLOMBÓL

zedéke. „Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is.” Most csak ilyen szempontból emlékezzünk erre a drága kijelentésre, hogy nem az öregek fáradnak el, meg akik már alig tudnak harcolni, hanem a hősök, a fiatalok, a fiak nemzedéke. Mert lehet, hogy az apáik, amit mondtak, nem élték meg, és ez jó kifogás a fiaknak. Én nekem ez az volt: – Hát ha a szüleim se csinálják, akkor én miért csináljam? De ez csak kifogás, ez az ördög támadása a fiak nemzedékének, hogy: – Hát nézz az apáidra, és akkor, ha ők se, akkor te se! Ugye? Hát nem! Nézz az Úrra! Őt lássad! Nézzed Jézust, hogy ő mit élt meg, és ő hogy tette. „Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; de a kik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el!”

A 78. Zsoltár is azért lett leírva, hogy lássuk, hogy ki az az Úr, akiben reménykedhetnek az apák és a fiak nemzedéke tagjai. Lehet, hogy az Úr Jézus is olyan pásztor, jó pásztor, aki szíve tökéletessége szerint legelteti az ő juhait – márpedig így van – és vezeti az ő juhait bölcs kezeivel. Jézus is ilyen, mint Dávid.

Te mit szólsz ahhoz, hogyha az Úr a halál árnyéka völgyén át vezet téged, vagy valamelyik szerettedet? Az azért nem könnyű, igaz? De a 23. Zsoltár mégis ezt mondja, hogy lehet, hogy az Úr bölcs keze a halál árnyéka völgyén át vezet, de ott is velem van az Úr. Vagy az is megtörténhet, hogy hétszer is elesik az igaz – emlékeztek –, hétszer is elesik, elbukik, de bizony felkél azért, mert a bűnbánat, a szabadítása az Úrnak az valóság lehet minden bukás után. Lehet látni valóban még a bűnünk következményeit is akár a fiak nemzedékén. És lehet, hogy emiatt lenne miért keseregnünk, de az Úr azért mutat magára, hogy még ha keseregne is legszívesebben, de nézz rám és bízd rám a fiaidat, az unokáidat, a dédunokáidat, az ükunokáidat. Mert ha én felszerkenek, mintegy álomból, akkor látni fogod majd. De amíg nem láthatjuk az ő tetteit, addig is bízhatunk benne. Ez a zsoltár-vég ezt akarja nagyon kiemelni, ezt is.

Az édesapa – emlékeztek – nagyon el volt szomorodva, mikor Jézus tanítványai kilencen nem tudtak segíteni neki. És bizony, amikor Jézus azt mondja neki, hogy: „Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek.” Mit is mondott az édesapa? „Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.” Mert hát igazából, azt kell mondani, hogy én hitetlen vagyok most is, de ha te azt mondod, hogy nekem hinnem kell, akkor én hiszek, Uram, csak legyél segítségül nekem.

Jézus életéből azt a példát is hozzuk ide, hogy ő tényleg a szó szoros értelmében aludt is egyszer. Emlékeztek a történetre? Jézus aludt. Nem azért, mert nem volt Isten. Pontosan fordítva: ő Isten volt és ember is, és mint ember, aludnia kellett. De miért aludt nyugodtan a viharban? Nemcsak azért, mert olyan fáradt volt, hanem mert Jézus, mint ember, mint hívő ember, ő komolyan vette, hogy igaz a zsoltárok minden szava. És több zsoltár is arról beszél, hogy Isten nemcsak nappal vigyáz ránk, hanem éjszaka is. Akkor is az Úr visel rám gondot, amikor alszom.

A Jóséb Basebet ifjúsági csoportnak a pólóját, ha majd látjátok egy focikupán, akkor olvashatjátok, hogy milyen aranymondás van a pólón, amit focikupán is szoktak használni, hogy miért feküdhetsz le, miért aludhat nyugodtan az Úr gyermeke, az Úr népe.

Szóval Jézus alszik, a tanítványok fölrázzák. És mit is mondtak neki? „Mester, nem törődöl vele, hogy elveszünk?” Hát itt alszol, mikor mi ebben vagyunk? Jézus aludt tehát, és a tanítványok rettegnek, meg számon kérik. Jézus őket szeretettel helyreállítja, a szelet és a tengert kőkemény szavaival lecsendesíti. Azután pedig a tanítványok ezt mondják, hogy: „Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engednek néki?” Mert már tapasztalták Jézus hatamát, meg személyét, de most aztán nagyon ledöbbsentek, hogy hát Jézusnak csak ennyi.

Nekünk a lelki üzenetben, az üzenetben egyáltalán fontos tehát tisztázni, hogy a 78. Zsoltár alapján merjük-e mi is hinni, remélni azt, amit a zsoltár úgy mond, hogy tanítsuk meg a fiainkat meg azok fiait is, meg a fiaink is tanítsák meg a többieknek. De legfőképpen éljük meg. De ha nem élénk meg, csak tanítjuk esetleg, vagy elfelejtjük tanítani, mert bármi miatt nem tesszük, akkor is ott az Úrnak a kegyelme, amivel ne visszaéljünk, hanem éljünk belőle, mert a zsoltár az Úr hűségét ragyogtatja föl. A végén aztán pláne.

Mert ott van Dávid személye, az az időszak, amit Isten üdvtörténeti tetteiben dicsőségesen megmutatott Dávid idejében és személyében. Még teljesebben Jézusban. És mi lesz, amikor egyszer eljön az Úr Jézus? Ez is olyan bátorító, hogy az örökkévalóságban is Isten népe mit tapasztal: és a Bárány legelteti őket (Jelenések könyve 7. rész 17. verse). Ott a Bárány képe azért van a pásztor szó helyett, mert Jézus a Jelenések könyvében, mint Bárány van előttünk, megöletett Bárány. A jó pásztor, mint megöletett Bárány, de győztes és az övéit, az ő népét az örökkévalóságban is legelteti.

Az igében addig is, amíg ez bekövetkezik, azt mondja az Úr, ma is, ebben a földi életben az Úr legelteti az ő népét. Az ő tagjaiként, népe tagjaiként mi ennek a reménységében élhetünk, élhetjük meg és taníthatjuk az utánunk jövő nemzedéket is.

Adja az Úr, hogy merjünk e szerint élni, hittel ezt ragadjuk meg. Nem mi erőlködjük ezt ki, hanem az Úrba vetett bizalom, reménység megélése ez. Ha pedig még nem vagy az Úr népe tagja, hívlak Jézushoz. Nem is én hívlak, ő hív téged magához.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, magasztalunk téged, hogy Dávid személyében is valóban igazoltad, milyen a te isteni hűséged, kegyelmed, szereteted, szabadításod, még akkor is, hogyha ítéled népedet, de szabadítani akarsz ez által is. És olyan meghatározó azt kimondani, hogy Jézusban még inkább, és köszönjük, hogy ez így van.

Áldunk, hogy az Ószövetség lapjain keresztül is órá mutatsz mindig. És köszönjük, amit ő elvégzett, hogy életét adta a juhokért a jó pásztor. Közben az is igaz, hogy mivel feltámadott, él és uralkodik ma is, mi átélhetjük, mit jelent a jó pásztor követni.

Köszönjük, hogyha ezt a gyermekeinkkel, unokáinkkal, déd- és ükunokáinkkal együtt tehetjük. És tudod, hogy mennyire fáj a szívünk, amikor ők még nem követnek téged szív szerint, de hálásak vagyunk, hogy akkor is áldássá lehetünk számukra.

Köszönjük, hogy ha volt is hibánk a gyermeknevelésben, bűnünk is talán, még akár következményei is, de most mindenképp magadhoz emelsz bennünket, sza-

AKKOR FELSERKENE AZ ÚR, MINTEGY ÁLOMBÓL

badítani akarsz, vigasztalni, bátorítani, hogy te akkor is olyan Úr vagy, aki mintegy álomból felserkensz és cselekszel.

Urunk, mi nem a cselekedeteidet akarjuk kérni elsőrenden, hanem ígéreted szerint a te személyedet, jelenlétedet, de köszönjük, hogy a te cselekedeteidre is érdemes várni, hiszen megígérted: „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.” Hadd legyen ezért reménység valóban a hitünkben mindig.

Könyörgünk, hogy segítsd meg a betegségben levő testvéreinket, akik kórházba kerültek talán a Covid miatt is újra. Urunk, a Covid miatt is kérjük, hogy adj nekünk szabadítástm akaratom szerint minél hamarább.

Kérünk téged arra, hogy vigyázz ránk a gyülekezet közösségében, a gyermekekre is, meg segíts egymásra is figyelniük.

Köszönjük, hogy a határon túl levő magyar testvéreinkre is kegyelmedet és áldásodat kérhetjük. És hisszük, hogy te az ukrán-orosz válságot is megoldod majd. Hadd kérjük, hogy adj békességet, lelkiekben mindenképpen a Kárpátalján levő magyaroknak is.

És könyörgünk a vezetőinkért. Kérünk téged, hogy olyan vezetőink legyenek, akik a te törvényeidet igyekeznek követni. Arra is, hogy állami szinten is a gyermekek védelme valósuljon meg. És köszönjük neked, hogyha adsz megtérést a mi népünknek, meg a vezetőinknek is.

Hallgasd meg, kérünk, most a csendben elmondott imádságunkat is Jézus érdeméért.

Ámen.

Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm. Füves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez terelget engem. [...] Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.

Zsoltár 23,1-2.6

275. ének

1. Az Úr Isten az én reménységem, Erősségem Mindenféle ínségben;
Csak tőle várom Igaz boldogságom: S meg is találom.
2. Benne élek, haláltól nem félek: Jót reményelek, Hogy tőle el nem térek;
El nem enyészem A sírban egészen: Mennyben lesz részem.
3. Semmi engem tőle el nem választ, Jól tudván azt, Hogy sok jóval eláraszt;
Erősít engem Erőtlenségemben És szükségemben.
4. Azért egész életem fogytáig Csodálom itt Szent kezének munkáit,
S intem lelkemet: Áldjad Istenedet, Üdvözítődöt.
5. Oltalmazd, Uram, egyházadat, Szent nyájadat, mely vallja szent Fiadat,
Ki bűneinkért Ártatlan báránként Szenvedett sok kint.
6. Hogy e földön szent gyülekezeted Dicséretet Zengvén, áldja nevedet,
Míg szemtől szemben Magasztalunk mennyben Mind egyetemben.